

listopad

79

Plamen je jí ať spatří jitřní Vládce světla.
Onen totiž Vládce světla, který nezná západu.
Ten, který se vrátil z říše zemřelých a jasně
zazářil lidskému rodu: tvůj Syn, JEŽÍŠ KRISTUS -

/ z velikonočního chvalo zpěvu /

V Z K Ř Í Š E N Í

[8]

O B S A H :

Kalendárium	1
Modlitba	4
Podivné království	5
Dopis	6
Zlomky	11
Poezie	12
Shepherd 1	14
Očistec	16
Evange lia	17

/ Jen pro soukromou potřebu /

Modlit se znamená zřít se vší vládě,
znamená otevřít v sobě nutný prostor pro
zjevení Boží,
znamená přijmout od Boha druhého-

i sebe samého . . .

- Guy de Lavernette-

"Proč vlastně chodíš v listopadu na hřbitov?", zeptal se mě nedávno důchodce Novák." Je tam docela hezky v tu dobu, vid" pokračoval ve své řeči, aniž by čekal na moji odpověď.

"Listí je moc pěkně zbarvené, hroby jsou čistoučké a večer na nich svítí spousta svíček. Je to tam moc fajn. Nejvíce se mi líbí, že lidé se chovají k sobě nějak jinak, určitě lépe." Ale ještě ti chci něco povědět," pokračoval děda, zastavil se a důvěrně mi pošeptal: "Víš, za to všechno můžou všichni ti svatí, co na našem hřbitově byli pochováni. To oni mají v tyto dny svátek." A beze slova rozloučení odcházel.

Zamyšleně jsem se za ním chvíli díval a pak se otočil směrem k malému venkovskému hřbitovu, který se pomalu rozsvěcoval.

L I S T O P A D

1. XI. - Všechny svatých

Dneska mají všichni svatí svátek. S nimi i my.

Zkusme popřát všechno nejlepší alespoň jednomu člověku.

Vezměme to ale úplně vážně, ne jako vtíp. A chovejme se také k sobě navzájem po celý den tak, jak se na svátek a na oslavence sluší.

2. XI. - Všechny zemřelých

Včera jsme vzpomínali na všechny ~~zemřelé~~ ^{svatě}. Dneska je svátek trochu podobný a přitom jiný. Nevzpomínáme na svatě, ale na ty zemřelé, kteří jsou v očistci, na ty, kteří se svatými teprve stanou. Víme, že očištec není nic moc příjemného, a snažíme se proto těm, kdo v něm jsou, pomoci. Svíčka na hřbitově pomůže maloučko, modlitba nad hrobem je mocnější a mše sv. za zemřelého je jistě velmi vítaným darem. Nezapomínejme však ještě na jedno, co dnes můžeme zemřelému získat : plnomocné odpustky !

4. XI. - Sv. Karel Boromejský

Karla Boromejského můžeme klidně nazvat Otcem nemocných morem. Právem si tento titul Karel zaslouhuje. Ve dvaadvaceti letech se stal kardinálem jáhnem, později byl jmenován arcibiskupem v Miláně. Tedy člověk opravdu vysoce společensky a církevně postavený, kterého chtěli mnozí kardinálové zvolit za papeže. Karel však se přičinil o to, aby nový papež byl někdo jiný.

Když v Miláně vypukla okolo r. 1575 morová epidemie, mnozí představitelé města uprchli ve strachu před nakažením. Tehdy se Karel Boromejský stal opravdovým otcem všech nemocných. Rozdával svátosti, ošetřoval, těšil, živil, šatil....

5. XI. - Sv. Malachiáš, arcibiskup

Za jeho života jej lid nazýval druhým "Sv. Patrikem". Irsko, jehož části byly nábožensky dost zanedbané, znovu pozvedl k víře. Z "ostrova kleslých" opět, jako za dob Sv. Patrika, se stal "ostrov světců".

Velmi hojně prorokoval. Zanechal nám proroctví "o římských papežích", které přepracoval a vysvětlil sv. Filip Neri. Otec Jan Pavel II. se podle něj nazývá "z práce sluneční".

11. XI. - Sv. Martin, biskup

Sv. Martin je biskup, jehož svátek spojujeme s příchodem zimy. Martin však celý život rozdával kolem sebe teplo a lásku k bližnímu. Mnoha chudákům poskytnul šaty, teplé jídlo a nebo nocleh. Tak také sv. Martina většinou známe.

Připomenutí jeho svátku je vlastně pro nás současně i vyzvou k tomu, abychom chudým pomáhali. Třeba tím, že denně nad jídlom řekneme Otci, aby dal chleba hlavně těm, kdo jej nemají.

22. XI. - Sv. Cecilie

Je zvána podle legendy patronkou varhaníků a církevní hudby vůbec. Přitom na varhany nikdy nehrála, nebyly ještě vynalezeny.

Ono totiž vůbec nezáleží na tom, zda se někdo stane mučedníkem, vyznavačem, nebo jiným světcem, ono totiž je jedno, jestli je někdo inženýrem, anebo ženou v domácnosti.

A vůbec také nezáleží, zda se dožijeme sta, a nebo jen deseti let, jestli máme krásnou tvář a nebo jen jedno oko.

Nejvíce a vlastně jediné totiž záleží na tom, jak jsme splnili Boží vůli, jak jsme dokázali žít s láskou.

25. XI. - Krista Krále

Kolikrát jsme již viděli živého krále? S trůnem, se žezlem a jablkem, s královstvím? Snad jenom v pohádce, možná někdy v kině a nebo v televizi.

Ale křesťanství není pohádka, není to ani nic vzdáleného, co ještě dožívá někde v Africe. Křesťanství je naprostá moderní skutečnost, stejně tak, jako náš život! A tato skutečnost stojí a padá na existenci Božího království. Na království, které je všude okolo nás, v němž žijeme již v tomto životě.

Ono je i v nás. Ty jsi hvězda, slavík, genius, vladař. To všechno jsou jenom tituly lidem propůjčené, které skončí. Ty jsi Bůh! To je titul naprosto nejvyšší. Titul jedinečný, který nemůže hned tak někdo odpovědně vyslovit.

My, pozemšťané to smíme.

A proto voláme: **T y j s i K r á l !**

Křesťanství - Boží království - Bůh - Král Ježíš Kristus!

Modlitba Roberta Kennedyho

Odevzdávám se, Bože do tvých rukou.

Dávej tvar tomuto materiálu, jako hrnčíř hlíně.

A pak tuto formu znič, jako byl zničen život
mého bratra Jana.

Žádej, porouče j, co mám dělat.

Ponížen, povýšen, pronásledován, nechápán, pomlouván,
utěšován, trpící i naprosto nepotřebný,

nezbývá mi než po příkladu tvé Matky říct:

"Staň se mi podle slova tvého!"

Dej mi celou a opravdovou lásku, ne však ke křížům
heroickým, které by pasíly mou sebelásku,
ale ke křížům obyčejným, které bohužel snáším jen s odporem,
-k neúspěchům, k nesprávným postojům vůči mně,
k odmítnutí, k neuznání druhými, k nemoci a slabosti těla,
k přítmi ducha, k mlčení vyprahlého ducha.

Jen pak si můžeš být jist, že tě mám rád

a i když to nevím, stačí ,

když to víš Ty!"

Podivné království.

Už dlouho jsem neviděl prokurátora v tak dobrém rozmaru , jako tentokrát, ačkoliv tak na první pohled nevypadal a ze začátku byl docela dopálený. Křičel na celé pretorium: " Co zase to prase židovský bude chtít," když slyšel, že Kaifáš něco potřebuje.

Když potom přivedli toho blázna, tak ho to přešlo.

On ten Ježíš, tak se totiž ten ubožák jmenoval, vůbec nevypadal jako blázen, dokonce ani jako buřič, ačkoliv jedno, nebo druhé být musel.

No řekněte : On prý chtěl, aby třeba člověk bohatý pomáhal nuzákům a ubožákům, nebo aby si lidé odpouštěli a ještě mnoho jiných podobných nesmyslů.

Což, to by nebylo ještě tak zlé, to je jen tak neškodné povídání, ale on byl nařčen, že je buřič a že se vydává za krále.

Když viděl prokurátor, co je ten Ježíš zač, a že i když vypadal velice unaveně, dělá docela dobrý dojem, tak se ho jen tak mírně zeptal: " Ty jsi král?" A ten Ježíš začal vysvětlovat, že to jeho království není tady, z tohoto světa, že je to království, kde je mír a že takové království má být jednou na zemi. Prý nemají být žádné zbraně, ani meče. Měli by to všechno kováři překovat na něco užitečného, třeba na motyky a pluhy.

Pilát se tomu smál a říkal : " Ježíši, to není možné. Mírová politika je docela něco jiného. Je založena na moci a pro nás je nejlepší zárukou míru, když si celou zemi podrobíme svými legiemi." A dodal : " Co svět světem stál, tak války byly. A budou, pokud bude tenhle svět. Je nemyslitelné, abys tohle kázal. Zbraně jsou silnější. A víš, co válečníků by kvůli téhle hloupé myšlence ztratilo živobytí?"

Ten Ježíš se na něho jen tak smutně díval a pak řekl: "Já svědčím o pravdě!"

Pilát viděl, že to k ničemu nevede a tak to ukončil.

No, ukřižovali ho, - toho snílka.

Mohl to být totiž docela klidně nebezpečný buřič.

O míru přece rozhodujeme my a do toho se nám nikdo plést nebude!

Albino Luciani holiči Figarovi.

R e v o l u c e p r o r e v o l u c i

Milý Figaro,

vrátil jste se! Viděl jsem vaši "Svatbu" na televizní obrazovce. Byl jste synem lidu, který s privilegovanými vaší doby zacházel jako se sobě rovnými a s kloboukem na hlavě. S Vaší Zuzanou jste představovali mládí, které bojuje za právo na život, na lásku, rodinu, na správnou svobodu. Oproti vašemu vzezření umného podnikavce, při vaší mladistvé živosti, tak útočně šibalské, šlechta působí dojmem ubohých figurek lehkovážné společenské třídy, již sešlé, spěchající k rozkladu.

Znovu jsem slyšel vás slavný monolog: "Nuže, kdo a co jsem například já, Figaro, před tváří těch unuděných šlechticů, těch měšťáků, zahalaných v tógy, kteří jsou vším a dělají všechno, ačkoliv nejsou v jádru ani lepší, ani horší než já? Jsem holič, dohazovač manželství, rádce pseudo-diplomatů, takové - ano ano pánové, všechno, co chcete! Ale také jsem a cítím se být oproti všem těm ostatním něco nového, silného. Oni předpokládají, že jsem počestný ve světě holoty a šejdířů. Nepřijímám to, protestuji. Jsem občan!"

Onoho večera byla v pařížském divadle vřava. Přízemí tleskalo, ale šlechta si pohoršeně ucpávala uši. Král vám svým způsobem zacpal ústa - vsadil vás do vězení. Marně. Z jeviště i z vězení jste vyskočil na náměstí a křičel: "Pánové! Komédie zkončila, revoluce se dává na pochod!"

A opravdu jste zahájil francouzskou revoluci.

. . . .

Když byste se vrátil nymí, shledal byste, že miliony mladých dělají víceméně totéž, co jste dělal přede dvěma stoletími vy: kritizují společnost, shledávají ji schátralou, revoltují a vcházejí do ulic. V jednom sklípku v Liverpoolu je nápis "Zde se zrodil Beatles! Zde všechno začalo!" Jestli to navíte, jedná se o čtyři stěapaté, zpívající mládence, kteří měli stejné "umělecké vzezření" jako vy a kterým anglická královna nejen že nezavřela ústa, ale propůjčila jim vysoké vyznamenání.

Prodali miliony gramodesek a utržili pytel peněz. Bylo jim tleskáno z hledišť mnohem větších, nežli bylo vaše. Byli původci toho, že v celém světě vznikaly "skupiny", ve kterých se mladí zpěváci zmítají za doprovodu elektrických kytar a v oslepujícím světle velkých reflektorů, vzrušují diváky, psychologicky je rozrušují a uvádějí je do společného třeštění.

Bozhlédněte se kolem. Někteří z těchto chlapců mají vlasy dlouhé, jako vy a věnují svému účesu péči takřka ženskou. Používají šampony všech druhů, dávají si trvalou, dokonce i lokny u dámského kadeřníka. A jaké zarostlé brady! A kníry a vousky! A ta různost oděvů! Úplná směsice starého s novým, ženského s mužským, východu se západem! Někdy mají jen modré džínsy s tričkem, pulovrem, anebo koženou bundu. Jindy renezanční ponožky a kabáty jako napoleonští úředníci s krajkami z osmnáctého století a střevíce s církevními přeskami. Někdy jsou kalhoty a košile nápadných barev, fantasticky květované a navíc široké cikánské pláště. A jindy nosí šaty schválně roztrhané, takže nám připomínají mathické město Barbonii. Dívky nosí miniskotně, šortky, na nich mini nebo maxipláště a jiné traty.

Co o tom soudíte? Nemám k tomu pravomoc a nejsem odborník, abych je posuzoval, přesto mě to kapánek baví a probouzí mou zvědavost současně s kritikou. Pozoruji, že to, co se nazývá "hudba mládí", vynáší v prodeji gramodesek pěkných pár milionů vychytralým dědkům.

Volá se po spontánnosti, nepřizpůsobivosti a po původnosti. Ve skutečnosti prohnání "výrobci oděvnictví" manévrují tímto oborem bez překážky podle svého diktátu. Tito mladí se nazývají revolucionáři, ale riskují svou přílišnou péčí o vlasy a šaty, že se z nich stane zšenštilé "Máničky".

Děvčata se oblékají velmi spore a chtějí být módně elegantní. Nechci být ani manichejcem, ani jansenistou, ale se smůtkem myslím na to, že tyto dívky chlapcům na cnostech nepřidají.

Samozřejmě tato mládež sympatizuje s "revolucí" jakožto prostředkem, který zarazí, aby člověk vykořisťoval člověka.

Někteří považují reformy za neužitečné, ba nebezpečné a ospravedlňují revoluci jako jediný prostředek k zavedení sociální spravedlnosti. Jiní chtějí odvážné a rychlé reformy a násilí připouštějí pouze jako krajní prostředek ve vážných a vyjimečných případech.

Jiní se zbavují všech ~~krupulí~~. "Násilí- říkají-se samo ospravedlňuje a nutno dělat revoluci pro revoluci."

Mao-Tse-Tung řekl Číňanům: "Zavedme kulturní revoluci a vyčistíme marxismus od měšťácké ideologie, která v něm zůstala."

Francouz Regie Debray řekl Jihoameričanům: "vaše revoluce nemůže být taková, jako ty dřívější s jednou politickou stranou v čele. Guerilla všeho lidu, to je vaše revoluce." Od Mao a Debreye se přešlo k Fidel Castrovi, Giapimu a studentům francouzského Máje.

"Účel studentské revoluce- říká Cohn Bendit- není v proměně společnosti, ale v jejím svržení."

Samozřejmě, milý Figaro, oni jsou dále nežli vy a následují vaše epigony: Castra, Che Guevaru, Ho-Ci-Mina, Giapeho a sní o tom, že se stanou guerrilleros a "muži mimo zákon." Pochopitelně v dobrém úmyslu. Ale mezitím se stávají nástrojem v rukou jiných, mezitím si neuvědomují, že to je utopie, chtít rázně a definitivně oddělit dobré od zlých, zákonitost od zneužití zákona, pokrok od živlů konservativních.

Nechápu, že nepořádek, vzniklý tlakem "spirály násilí" ve většině případů pokrok brzdí, neboť zasévá nespokojenost a nenávist.

.

A přesto se lze poučit jak od vás, tak od nich. Například v tom, že rodiče, vychovatelé, zaměstnavatelé, a tority, kněží, my všichni, si musíme přiznat, že jsme nebyli dokonalí ve své metodě a v plnění povinností vůči mladým. Že bychom měli začít znovu v duchu pokory a pravé služebnosti a být připraveni na práci přesnou, dlouhodobou a bez vší slávy. Jistý poloblázen rozbil holí výkladní skřín a jiné předměty v obchodě. Ulice byla hned plna čumiků, kteří přihlíželi a dělali poznámky. Brzy nato přišel do obchodu stařeček s krabicí pod paží. Odložil sako, vyndal z krabice knih, motouz, nástroje a s nekonečnou trpělivostí se dává do slepování střepeň a rozbitého skla. Skončil po mnoha hodinách. Ale tentokrát se v ulici nikdo nezastavil, žádného zvědavce jeho práce nezajímala.

Něco podobného se stává s mladými. Tropí povyk a demonstrují, všichni přihlížejí a mluví o tom. Pkmaloučku s námahou a trpělivostí rodiče a vychovatelé dávají vše do pořádku, vyplňují mezery, usměrňují myšlenky. Nikdo to nevidí a netleská.

Je třeba, abychom se projevovali otevřeně a měli pochopení pro mladé lidi i pro jejich chyby. Avšak chyby nutno nazývat chybami.

A evangelium předvádět tak, jak je, ne je oklešťovat, aby snad bylo dnešku stravitelnější. Některá tvrzení v něm se mohou nelíbit.

"Běda vám-říká Pán- jestliže všichni lidé budou o vás dobře mluvit! Tak jednali vaši otcové s falešnými proroky." / Luk.6,26/.

Ostatně mladí to mají rádi, když se jim říká pravda, vycítí lásku za slovem otevřeným a přísným, když je to slovo řečem vlídně.

Musíme se smířit s tím, že mladí jsou jiní, nežli my starší. A sice v tom, jak posuzují, jak se chovají, milují, jak se modlí. Také oni ~~ne~~ mají světu co říci, co stojí za poslech a za úvahu, -jako jste měl vy, Figaro.

Je vhodné, abychom se s nimi podělili o úkol, jak zdokonalit lidskou společnost. S upozorněním, - aby oni více tlačili na plynový pedál a my naproti tomu více na brzdu. Ať v žádném případě není problém mladých odtržen od problémů společnosti. Jejich krize je zčásti krizí společnosti.

. . . .

Figaro, byl jste velice bystrý, když jste napadal zlořády a slabosti, ale už ne tak bystrý v navrhování léků. Vaše diagnóza společnosti byla správná, i když přehnaná, ale terapie byla nedostatečná. A přece pro dnešní mládež i mladé všech věků terapie existuje: nutno je uvědomit, že správná odpověď na otázky, které je trápí, tu je. Ty otázky zodpověděl Kristus a to lépe nežli Marcuse anebo Debrey, či Mao.

Ohtějí bratrství? Kristus řekl- vy všichni jste bratři.- Žízni po hodnověrnosti? Kristus pranýřoval s důrazem každé pokrytečství.

Jsou proti autoritářství a proti despotismu? Kristus řekl, že autorita znamená službu. Popírají formalismus? Kristus odmítal modlitby, mechanicky odříkávané, almužnu dávám jen pro odív, zjištnou dobročinnost.

Chtějí náboženskou svobodu ? Kristus ovšem chtěl, aby "všichni lidé dosáhli vědomosti o pravdě," ale nic nevyžadoval násilím, nebránil se opačné propagandě, připustil útěk apoštolů, zradu Petrovu, pochybnosti Tomášovy. Žádal a žádá, aby byl uznán jako člověk i jako Bůh, to je pravda, ale ne dříve, dokud jsme si to neověřili a nenabylí přesvědčení, že Ho uznáváme svým dobrovolným rozhodnutím.

. . . .

Co na to říkáte? Nemohl by pomoci jak mladým tak celé společnosti protest Figara spojený s protestem Krista? Plně tomu věřím.

-přeložila M.H. -

Které je první a nejpotřebnější přikázání ?

Dávat, půjčovat, vyprovázet, navštěvovat, pomáhat, pečovat, sloužit - posvěcovat své peníze, čas, sebe samého.

Ne proto, že ti oplátí, vrátí, vyprovodí, navštíví, pomohou, postarají se, poděkují, vynahradí - posvětit svoje peníze, čas a sebe.

Ale proto, že je tak třeba učinit - pro samu povinnost, spravedlnost, čas, pravdu, krásu a dobro.

Toto je o p r a v d o v á láska.

- M. Malinski -

To byla svatba! Nevěsta ve výstředních šatech s dokonalým půvabem, ženich - uznávaný krasavec v okolí.

Krásné chvíle v mladém manželství. Pak první nedorozumění, hádka, přehlížení pomoci druhému, sobectví, žárlivost, odcizení, tupost a bezcitnost, nenávisť, prospěchářství v manželství....., odepření dar mít dítě, nevěra, lhostejnost, fyzické napadení, násilí, neovládání se, vzájemný odpor.

Po pěti letech definitivní rozpad manželství. Pronásledování druhého, pomlouvání v zaměstnání, u známých.

Už nám to ani moc tragické nepříjde. Kolem nás je tolik rozchodů...

. . . .

Dnes se opět sešly a objaly očima. Za okamžik začne mše sv.. Tyto chvíle prožívají denně spolu.

Nestaly se z nich truchlící, uzavřené a samotářské vdovy. Fyzické oslabení jim na stará kolena nebere síly, jak by se čekalo. Jejich přístup k ostatním lidem, byť jen při krátkém potkání na ulici, je naplněn něčím živým.

Moc toho nenapovídají, na rozdíl od jiných žen v jejich věku. Kousek cesty jdou spolu. Mlčí. V hlavě mají myšlenky z toho, co dnes slyšely. Na rohu paní Mottlová ranní rozjímání uzavře slovy: "To je dobře....., vždyť svět je zatemnělý....., musíme svítit."

. . . .

Blažení chudí duchem, neboť jejich je království nebeské. Blažení, kteří lkají, neboť oni budou potěšeni. Blažení tiší, neboť oni budou nasyceni. Blažení milosrdní, neboť oni dosáhnou milosrdenství. Blažení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blažení pokojní, neboť oni budou zváni syny Božími. Blažení ti, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské. Blažení jste, když vám budou zlořečit a pronásledovat vás a mluvit proti vám vyhaně všechno zlé kvůli mně; radujte se a plesejte, neboť hojná je vaše odměna v nebesích, neboť tak pronásledovali proroky, kteří byli před vámi....

Každý tedy, kdo poslouchá tyto mé řeči a činí je, podobá se moudrému muži, který si vystavěl dům na skále.

- Z horského kázání, Mt kap. 5-7 -

- Sofie -

James D. Fersemen, spolupracovník Missourské křesťanské školy UNITY, pod dojmem úmrtí manželky složil tuto básen, kterou opsal na plátno kosmonaut James Irvin a na palubě kosmické lodi APOLLO 16 ji vynesl na povrch Měsíce.

J S E M T U

Potřebuješ mne? Jsem tu !

Ty mne nevidíš, ale já jsem světlem tvých očí.

Ty mne neslyšíš, a přece mluvím tvým hlasem.

Ty mne nepociťuješ, i když jsem silou tvých paží.

Tvořím, i když nechápeš smysl cest.

Tvořím, i když nerozumíš mému dílu.

Nejsem neznámou vidinou, nejsem tajemstvím.

Když do klidu se pohroužíš, v hlubinách svého nitra
mne poznáš svou vírou a intuicí.

Jsem tu - slyším tě, na dotazy odpovídám.

Když mne potřebuješ, jsem tu.

I když se ke mně neznáš, jsem tu.

I když máš pocit naprosté osamělosti, jsem tu.

I když strach tě jímá, jsem tu.

Jsem tu, když se modlíš, i když jsi tich.

JSEM V TOBĚ A TY JSI VE MNĚ.

Pouze tvá mysl mne od tebe odlučuje.

Jen v ní vzniká to, co nazýváš "mým" či "tvým".

A jen ve své mysli mne poznáváš a mou přítomnost prožíváš.

Ulev svému srdci. Zbav se všeho strachu!

I když se správné cesty sejdeš, jsem tu.

Sám od sebe nezmůžeš nic. Se mnohý spojen, dokážeš vše.

JSEM VŠUDE A JSEM VE VŠEM.

I když v něčem nepoznáváš dobro, dobro je tu, neb já jsem tu.
 Jsem tu, protože tu mám být, neboť JSEM.
 Pouze ve mně svět má smysl.

Pouze mnou svět celý ve svém vývoji pokračuje.
 Jsem zákonem. O něj se opírá běh hvězd a růst buněk.
 Jsem láskou, která zákona naplňuje. Jsem mír.

Jsem zákon tvého života. Jsem oporou tvé lásky.
 Jsem jistotou, tvým klidem. TY A JÁ JEDNO JSME.
 J S E M -

I když marně mne budeš hledat, věř, nejsi beze mne.
 I když tvá víra ve mne je nejistá,
 má víra v tebe je neochvějná, protože tě znám,
 protože tě mám rád.

Milovaný, - J S E M T U !

- - - -

Bohuslav R e y n e k:

K E V Š E M S V A T Ý M

Zas věšteb oblakem jsme vábemi
 za syny Asera a Isachara,
 zas odejdeme, v šeptu mámení,
 zdi hřbitovů a zahrad zdiva stará.

Zas chrámy modravě se zatřpytí
 a zaupějí jako holubice
 v tmy rozvětveném rokytí.
 Zas kolem křížů nehrnou se svíce.

Zašeptá země: z mrtvých vstanete,
 a: blažení, kdo umírají v Pánu.
 Zaduní zvony v hrůze staleté
 a v slávě noci k slavnějšímu ránu.

/ ze sbírky Podzimní motýli/

S H E P H E R D - 1

Tajemný titulěk? Nebo hádanka k řešení pro čtenáře?
Ale vůbec ne! To je jen symbolický název letadla, které dopravilo Svatého otce zpět do Říma z jeho velké irsko-americké cesty. První pastýř- tento titul nejlépe vyjadřuje, čím chce být Jan Pavel II. dnešní církvi a dnešnímu světu.

A celá jeho cesta to jen znovu potvrdila.

9 dní = 9000 km, to je rovnice, která téměř přesně vyjadřuje velikost jeho cesty. A na ní, jako korálky na šňůrce jsou navlečeny názvy míst a měst, kde se zastavil : Dublin, Drogheda, Galway, Limerick, Knock, Boston, New York, Philadelphia, De Moines, Chicago, Washington.

Řada komentátorů byla ohromena odezvou jeho cesty a návštěvy ve Spojených státech. V Irsku, Polsku, Mexiku, tam byli ochotni uvěřit, že papež může strhnout lidi k nadšení, ale ve Spojených státech, kde žijí až příliš strážliví lidé, hodnotí vše brýlemi peněz? A přece všude, kam přijel, nepřehledné davy a při jeho bohoslužbách plné stadiony a parky s velkým procentem převážně mladých lidí. Co je v tom člověku, že dokáže tak přitahovat? To byla otázka, kterou si kladli jak novináři, tak sociologové. A shodli se v tom, že Jan Pavel II. je vůdčím typem v tom nejlepší slova smyslu, jaký dnešní svět nemá v žádném z politiků a jaký postrádá. A nedá se říci že by říkal jen slova příjemná, či slova chvály. Naopak, jeho řeč byla mnohdy velmi tvrdá a pro dnešní zhyčkané a sobecké lidi zdánlivě nepřijatelná.

Na půdě O S N pronesl 2. října řeč, jakou tam už dlouho nebylo slyšet. Jako by poutník přinesl s sebou závan čerstvého větru ze svých cest. Jako by nebral na vědomí, že zde vládne diplomatický způsob vyjadřování, kdy se hovoří dlouho ve skrývačkách a o ničem. Jeho slova byla otevřená, jasná, ostrá a nesmlouvavá : Vyřešíme problém odzbrojení, nebo ho chceme zanechat jako dědictví budoucí generaci? Chceme opravdový mír ? To však znamená, že všude a za všech okolností musíme především respektovat důstojnost člověka a všechna jeho práva. Chceme opravdu odstranit rozdíly mezi bohatými a chudými? Ať už jednotlivci, nebo zeměmi? Bez toho nebude spravedlnost na světě .

Tři témata, která se v nejrůznějších obměnách opakují ve všech jeho projevech a která zazněla vlastně už v Mexiku, Polsku i Irsku. Je třeba zanechat násilí, protože násilí nic nevyřeší a vražda zůstane vraždou, ať je motivována jakkoli. Lidský život je svatý, i život ještě nenarozeného dítěte. - Projevu v OSN věnuje tisk nesmírnou pozornost, např. newyorské Times ho přináší na prvních osmi stranách svého velkého formátu.

Nazývají ho básníkem, linguistou, sociálním filosofem, krizovým manažerem, vynikajícím řečníkem, ale Jan Pavel II. je především univerzálním pastýřem, který má obavy z vývoje dnešního světa. A hovoří o nich s naléhavostí a zaujetím. Nebezpečí vidí především v tom, jak se rozmohla lež na osobní i kolektivní úrovni a jak je pravda násilně či lstí potlačována. Hledá především lidi a nechce, aby byli rozděleni ideologickými ohradami, aby se pro své přesvědčení stávali občany druhé kategorie. Volá je k jednotě přes všechny možné hranice, které si sami vytvořili. Setkává se v Chicagu s 500 představiteli nejrůznějších náboženství. Navštívuje nejchudší černošskou čtvrť v New Yorku - Harlem. Světí rodině španělského přistěhovalce základní kámen jeho nového domku. Dostává darem kytaru, džíny a potištěné tričko, čímž ho mladí přijímají za svého. Je přijat v Bílém domě a to je událost, která nemá obdoby, protože USA nemají s Vatikánem diplomatické styky.

Ale především znovu a znovu naléhavě mluví - mluví třeba i tvrdě a nepříjemně. Mluví o smíření, o posvátnosti rodiny, o chlebu pro celý svět, o skutečném míru.

Říkají mu m u ž n a d ě j e .

Bude jeho hlas nadějí světa ?

Nebo ho svět přehluší svou lhostejností a prázdnotou ?

/pozn.red.-Shepherd znamená pastýř./

- m g -

O č i s t e c

V rozhovoru na téma : Smrt - Soud - Posmrtný život, odpovídal prof. Walter Kasper na otázky H.G.Kocha.

Z tohoto dlouhého rozhovoru uvádíme kratičky výňatek :

H.G.Koch: Jak můžeme vyjádřit pojem nebe tak, aby mohl být světu pochopen?

Kasper: Hovořívá se o pojmech nebe, peklo, očistec jako o posledních věcech. To je velmi nepřiměřený, ba zavádějící způsob. Smysluplnější způsob řeči najdeme třeba v žalmu 73, kde žalmista soustřeďuje celou naději na ono "budu vždycky u tebe." Není to tedy žádná kosmologická výpověď. V podstatě je jen jedna "poslední věc" - Bůh sám. Bůh získaný je nebe, Bůh ztracený a tím lidské bytí ztracené a pochybené je peklo, Bůh -očisťující obět lásky je to, čím míníme očistcem. Nejde tedy o to, podnikat špatně pochopenou demytologizující redukci, ale koncentrovat všechny eschatologické výpovědi na jedinou, že totiž Bůh je absolutní budoucností člověka.

H.G.Koch: "Ekumenická" poznámka k očistci. Musíme přece připustit, že pro většinu protestantů -vyjádříme-li to trochu vyhraněně - je očistec spíše typickým případem katolického "kompromisnictví" než nutnou součástí křesťanské eschatologie...

Kasper: K jednotlivostem by se tu dalo mnoho říci. Katolická víra obrazem očistce míní: jsou lidé, umírající ve stavu, v němž se sice principiálně rozhodli ve své víře k Bohu, ale neuskutečňovali toto rozhodnutí ve svém životě až do posledních důsledků. Když se člověk - podle křesťanského přesvědčení -po smrti s Bohem setkává, uvědomí si tento nedostatek lásky. Tváří v tvář lásce Boží trpí člověk nedostatkem vlastní lásky. Očistec vposledku znamená, že si člověk takto lásku přetrpí.

Bůh je zde člověku očisťujícím a omilostňujícím soudcem. Takto pochopen, ztrácí věroučný obsah svou zdánlivě mytologickou podobu. Snad v tomto pojetí není očistec protestantskému " sola gratia" vzdálen tak, jak by se zprvu zdálo. Dalo by se také říci, že očistec není "něco mezi" nebem a peklem, takřka jako třetí místo na onom světě, ale v podstatě " kus nebe " !

4.11.-Mk 12, 28 b - 34

Často je náš život zaplavován spoustou povinností. Vztahy mezi lidmi pak nahrazujeme společenskou slušností a nutností. Vztah k Bohu nám začne váznout na minimu dělat vše tak, abychom prošli s dostatečnou.
Ale Pán nám dává pro život jediný zákon : miluj !
Je to klíč, kterým odemkneme i ta místa, kde zatím marně zápasíme.

11.11.-Mk 12, 38 - 44

Kdo z nás nemá blízko k tomu, být " učitelem Zákona"?
Pán Ježíš nás vychovává. Nechce, abychom byli pokrytci -
-lidmi, kteří množí zlo.
On vidí náš nadbytek, s kterým se chlubíme a za který se schováváme.
Proč se bát, že si mě, chudé vdovy, nevšimne ?

18.11.-Mk 13, 24 - 32

Konec světa! Výbuchy, zemětřesení, tma. Nebo ještě něco strašnějšiho. Snad každý, už jen při pomýšlení , se toho bojí.
Ale Pán Ježíš nám říká k této strašlivé době tak krásné přirovnání o fíkovníku: "..... podle toho poznáte, že je léto blízko." Léto, na které se všichni těšíme.
Jeho slova nepominou.

25.11.-Jan 18, 33 b - 37

Jediná cesta ze světa k Bohu je stát se nepochopeným pro svět.
Být světem nevinně odsouzen. Zoufale, směšně.
Věrně svědčit pravdě, která je popírána. Ježíš se nechal odsoudit. Tak nás miloval a tak nám byl věrný.
V soudu, který vedl Pilát, jsou odsouzeni všichni, kteří Krista následují.